

Arrest

nr. 274 584 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op X 1987 te X in de deelstaat Aragua. U woonde in Venezuela bij uw moeder in de stad Cagua van de deelstaat X, in sector 5, X, huisnummer X in Urbanizacion Rafael. Van jullie zesde en jullie tiende, werden u en uw zus, (...) misbruikt door uw oom, (...). Ook na het misbruik had uw oom nog controle over u.

U bent homoseksueel. In 2009 ontdekte uw familie uw geaardheid nadat uw moeder plots berichten en foto's van Carlos op uw gsm zag. Uw vader sloeg u en uw moeder zette u op straat, maar u keerde vervolgens terug naar huis.

Na het afronden van uw middelbaar onderwijs, bent u gaan werken bij uw vader in de bouw. Van dit geld betaalde u uw inschrijving aan de universiteit. Tijdens het tweede semester van uw studies begon u te werken bij Banco Provincial, waar u vervolgens werkte van 2008 tot 2010. Daarna werkte u een jaar in de zaak La Piramide waar u te maken kreeg met pesterijen en ongewenste intimiteiten van uw collega's. U nam ontslag en werkte vervolgens van 2013 tot 2015 voor Banco Bicentenario, waar u de vraag kreeg van uw verantwoordelijke om u normaal te gedragen. In 2015 werd u hier ontslagen, u weet niet echt waarom, maar u denkt dat dit kwam omdat u niet deelnam aan politieke bijeenkomsten. U spande hierop een rechtszaak aan tegen uw werk, die u ook won.

Naar aanleiding van uw verjaardag op 25 februari 2016, besloot u om op 26 februari 2017 uit te gaan. U ging naar de gay discotheek Roma 21. Toen u op een bepaald moment naar buiten ging, stonden er twee mannen die u niet kende. Ze begonnen naar u te roepen en te schelden en u werd geslagen door deze twee homofobe personen. De politie bracht u naar het ziekenhuis voor verzorging. U ging die ochtend klacht indienen bij de politie in de wijk Caña de Azucar in de stad Maracay. Nadat ze initieel uw klacht niet wilden opnemen, hebt u het medisch verslag aan de overste getoond en hebben ze uw klacht toch opgenomen.

U verliet Venezuela een eerste maal op 23 september 2016 en reisde naar de Dominicaanse Republiek. Op 25 augustus 2019 overleed uw vader. U keerde hierop terug naar Venezuela, waar u verbleef in het huis van uw moeder. Op 18 november 2019 verliet u Venezuela opnieuw en ging u samen met uw moeder naar Colombia. U reisde vervolgens op 29 november 2019 van Colombia naar de Dominicaanse Republiek. Van hier uit leerde u via sociale media uw ex-partner Carlos Manuel Cabrera kennen, een Belg. Hij bood u aan om als verjaardagscadeau naar België te komen. U vloog hierop vervolgens op 21 januari 2020 via Jamaica naar België. In België mishandelde uw partner u, waarna u op straat terecht kwam. U diende hierop een verzoek om internationale bescherming in op 13 juli 2020. Uw moeder is in tussentijd teruggekeerd naar Venezuela.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een tewerkstellingsattest van Banco Bicentenario Del Pueblo, twee psychologische attesten, een klacht ingediend op 27 februari 2016, uw bachelordiploma, een medisch verslag opgesteld op 25 februari 2016, een proces-verbaal opgesteld op 17 april 2020, een attest van uw bachelordiploma, een tewerkstellingsattest van La Piramide, een tewerkstellingsattest van Banco Provincial, een attest van de universiteit, de overlijdensakte van uw vader en krantenartikels. Op 27 januari 2022 bezorgde uw advocaat het CGVS per e-mail ook nog drie foto's waarop u samen met uw huidige partner te zien bent.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U maakte namelijk via uw advocaat per e-mail op 25 september 2020 kenbaar dat u een voorkeur had om verder gehoord te worden door vrouwelijke medewerkers.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer, alsook bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet

strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U haalt aan in Venezuela slachtoffer te zijn geworden van discriminatie en pesterijen. Zo beledigden uw klasgenoten u op school, gooiden ze met spullen naar u en duwden ze u van de trap (CGVS 2, p. 19). Op uw werk bij La Piramide was u het slachtoffer van ongewenste intimiteiten van uw collega's wanneer u zich er moest douchen. Ze liepen naakt voorbij u met een harde penis, masturbeerden voor u en raakten u aan (CGVS 2, p. 5). Bij Banco Bicentenario zei uw baas tegen u dat u zich 'normaal' moest gedragen (CGVS 2, p. 6). Uit deze feiten kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat u daadwerkelijk en systematisch geïsoleerd en vervolgd werd omwille van uw geaardheid. Deze gebeurtenissen zijn namelijk onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stopte bovendien ook met uw werk bij La Piramide, waarna deze ongewenste intimiteiten van uw collega's ook ophielden (CGVS 2, p. 5-6). Wat betreft de opmerking van uw baas bij Banco Bicentenario kan u bovendien niet zeggen of dat specifiek naar u was gericht of dat het eveneens aan al uw collega's werd gevraagd en u nam dit bovendien ook aan als een algemene regel (CGVS 2, p. 6). Uit deze gebeurtenissen kan dan ook niet worden afgeleid dat u systematisch geïsoleerd en vervolgd werd omwille van uw geaardheid, noch blijkt hieruit dat uw problemen in de toekomst een ander, i.e. erger karakter zouden hebben.

Wat betreft de problemen met uw familie, dient er al eerst op gewezen te worden dat de problemen die u kende met uw vader – hij zou u hebben meegenomen naar een bordeel en u gedwongen hebben om seks te hebben met een prostituee, en hij zou u eveneens hebben geslagen toen hij uw geaardheid ontdekte (CGVS 1, p. 14 CGVS 2, p. 16) – niet langer als actueel kunnen worden beschouwd, gezien uw vader overleed in augustus 2019 (CGVS 2, p. 7-8). Verder zijn de verklaringen die u aflegt over de relatie met uw moeder niet coherent, en zelfs ronduit tegenstrijdig. Zo beweert u bij het CGVS dat de band met uw moeder afstandelijk is, ze u niet aanvaardt, en jullie band gewoon neerkomt op goedendag tegen elkaar zeggen (CGVS 1, p. 9). Dit staat lijnrecht tegenover uw eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat uw moeder net de enige is die u steunt in uw situatie (DVZ vragenlijst, punt 5, p. 2). Uw poging tot verschoning, dat u bedoelde dat zij de enige is die op de hoogte is van uw situatie, en uw papa niet omdat hij niet meer leeft maar ze dit niet accepteert (CGVS 2, p. 16), kan niet overtuigen. Te meer omdat ook uit uw Facebookprofiel blijkt dat uw moeder reageert op foto's en berichten die uw post, die toch op zijn minst als liefdevol kunnen worden omschreven (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier).

Daarbij dient ook te worden vastgesteld, dat ondanks de beweerde negatieve reacties u in uw familiale huis bent blijven wonen tot aan uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek, ook al was u meerderjarig (CGVS 1, p. 8). U hebt bovendien nog regelmatig contact met uw moeder vanuit België (CGVS 2, p. 3). Een blik op uw Facebookprofiel doet eveneens ernstige vragen rijzen bij uw bewering dat u met niemand in Venezuela meer contact heeft. Daaruit blijkt namelijk dat heel wat personen uit uw stad en uit uw land

van herkomst, reageren op de door u geplaatste foto's en berichten (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit doet vermoeden dat u bij terugkeer over een groter netwerk beschikt dan u het CGVS voorhoudt, gezien u beweert enkel met uw moeder contact te hebben (CGVS 2, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw homoseksualiteit met zekere openlijkheid kon beleven in Venezuela. Zo geeft u aan verschillende relaties te hebben gehad in Venezuela, waren er periodes dat u regelmatig de gay discotheek 'Privilege' bezocht, waar uw toenmalige partner werkte. U bezocht eveneens met uw partner en vrienden toeristische plekken zoals het strand en Colonia Tovar (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 12). U zou hiervoor gebruikt hebben gemaakt van een fictieve relatie met een vriendin van u. Hierbij is het toch wel uiterst vreemd dat, u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert deze fictieve relatie van 2009 tot 2014 gehad te hebben, en u hier toen bovendien om verduidelijking over werd gevraagd wat betreft de jaartallen die u zei (CGVS 1, p. 14-15, p. 20), maar u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud beweert dat dit maar duurde van 2009 tot 2010 (CGVS 2, p. 4). Dat u echter dergelijke verschillende verklaringen aflegt over de periode van deze fictieve relatie - uw eerste verklaring spreekt namelijk over een periode van vijf jaar, terwijl dit tijdens uw tweede interview maar om een periode van ongeveer een jaar gaat – doet toch wel enigszins afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verder kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben op 27 februari 2016. U beweert namelijk die nacht op weg naar huis te zijn geweest met uw beste vriend, Luis Cordero, nadat jullie naar de gay discotheek Roma 21 zijn geweest, gelegen aan de Avenida Bolivar (CGVS 2, p. 11) Uit de informatie waar het CGVS zich op baseert blijkt dat er in deze buurt inderdaad een gay discotheek is, maar dat deze Roma 31 heet, ook in de periode dat u dit incident situeert (de informatie waar het CGVS zich op baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, werpt u op dat u het kent als Roma 21 (CGVS 2, p. 12). Dit kan niet overtuigen. U beweert namelijk ook dat er daar in Maracay slechts één gay bar en één gay discotheek waren (CGVS 2, p. 12).

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder onderuit gehaald door een aantal ongerijmdheden tussen uw klacht en uw verklaringen. Zo is het eerst al opvallend dat ondanks dat uw vriend Luis Cordero eveneens werd aangevallen, zijn volledige gegevens niet te lezen vallen in deze klacht onder de noemer van 'klager, slachtoffer of getuige', noch zou hij zelf een klacht hebben ingediend, terwijl hij er nochtans bij was en net als u dus vier uur lang heeft moeten wachten om klacht te kunnen indienen (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 14). U denkt dat de politie geen twee klachten zou hebben opgenomen, maar gevraagd waarom uw vriend geen eigen klacht indiende, kan u hierop geen concreet antwoord geven (CGVS 2, p. 14).

Daarbij komt ook nog dat u de feiten anders voorstelde in deze klacht dan aan het CGVS. In deze klacht valt namelijk te lezen dat u door de twee mannen die jullie lastigvielen werden achtervolgd, ze u wilden vastpakken en u hen ontweek en **ze hierop u en uw vriend begonnen te slaan, en ze jullie vervolgens op de grond achterlieten**. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u echter dat u wel op de grond zou zijn gevallen, maar dat uw vriend het op een lopen heeft gezet en niet op de grond viel, waarna de twee mannen wegliepen omdat de politie eraan kwam (CGVS 2, p. 13). U legt eveneens een medisch verslag neer dat zou zijn opgesteld de avond van deze aanval. Hierbij dient al eerst te worden opgemerkt dat dit een slecht leesbare kopie betreft. Verder kan hier niet uit worden afgeleid in welke omstandigheden u deze verwondingen heeft opgelopen. Bijgevolg kan dit ook niet dienen als afdoende bewijs van uw problemen.

Het is daarbij ook bevreemdend dat u, ondanks dat de politie initieel uw klacht niet wilde opnemen, u zodanig volhardde in uw wens klacht in te dienen, dat de politie er zelfs mee dreigde om u op te sluiten in de cel, voor u uiteindelijk bij een overste er toch in slaagde klacht in te dienen. Echter, eenmaal u deze klacht hebt ingediend, doet u vervolgens geen enkele moeite meer om nog maar eens een telefoontje te plegen om na te vragen wat de politie nog verder heeft gedaan met deze klacht. U argumenteert dat u wist dat er geen positief resultaat ging komen, dit maakt uw zogenaamde volhardende houding bij het indienen van de klacht echter des te vreemder (CGVS 2, p. 14-15).

Bovendien getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U wachtte nog met Venezuela te verlaten tot 23 september 2016, bijna zeven maanden na het incident van 27 februari 2016. Nochtans verwijst u naar dit incident als een van de directe aanleidingen van uw vertrek uit Venezuela (CGVS 2, p. 6-7). Uw excuus, dat u eerder de middelen niet had om het land te verlaten (CGVS 2, p. 14), kan niet overtuigen. U zou immers in 2019 Venezuela ook slechts met vijftig dollar op zak hebben verlaten (CGVS 2, p. 9). Ondanks dat u op 23 september 2016, reisde naar de Dominicaanse Republiek en hier bijna drie jaar verbleef, tot 2 september 2019, liet u het

na om hier een asielaanvraag in te dienen. U verklaart dat het heel moeilijk was, dat u van alles probeerde, en ze u ook vroegen om terug te gaan naar Venezuela om documenten te gaan aanvragen (CGVS 2, p. 7). Dit maakt het echter des te vreemder dat u nooit enige moeite deed om asiel aan te vragen (CGVS 1, p. 12). Dat u dan ook nog eens terugkeerde naar Venezuela, van 2 september 2019 tot 18 november 2019, valt al helemaal niet te rijmen met uw beweerde vrees. U zou zijn teruggekeerd omwille van de dood van uw vader, omdat uw moeder gek werd van het gemis van uw vader (CGVS 2, p. 7-8). Dit doet echter nog verder de wenkbrauwen fronsen over de beweerde moeilijke relatie met uw moeder, bij wie u in deze periode ook in huis verbleef (CGVS 2, p. 8).

Daarbij wachtte u met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, nadat u Venezuela een tweede maal verliet, nog tot 13 juli 2020, terwijl u al op 21 januari 2020 in België aankwam. Uw poging tot verschoning, dat uw partner u mishandelde, u daardoor op straat terecht kwam, u nooit dacht dat u asiel zou aanvragen maar een Venezolaanse vrouw u dan heeft aangemeld voor deze procedure (CGVS 1, p. 15-16), bevestigt enkel dat u initieel internationale bescherming niet noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het wachten met het indienen van uw asielaanvraag, stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en doet vermoeden dat u eerder verblijf op het oog had.

U slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat u louter en alleen omwille van uw seksuele oriëntatie vervolging dient te vrezen in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het leiden van ernstige schade loopt.

Aangaande het seksueel misbruik, waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn tussen uw zesde en uw tiende, dient erop gewezen te worden dat dit niet langer als actueel kan worden beschouwd. U koppelt hier nog de vrees aan dat in geval van terugkeer uw oom nog controle over u zal uitoefenen (CGVS 2, p. 9). Uw houding is echter niet in overeenstemming te brengen met de vrees die u nog steeds beweert te koesteren. Zo dient er ook hier bij opgemerkt te worden dat, ondanks dat het misbruik plaatsvond tussen uw zesde en uw tiende en uw oom vlakbij u woonde, u hier nog bleef wonen tot september 2016 en wachtte ook tot dan om het land te verlaten. U zou eerder niet de financiële middelen hebben gehad om ergens anders te gaan wonen omdat u had gekozen om verder te studeren, noch zou u de middelen hebben gehad om Venezuela al eerder te verlaten (CGVS 2, p. 10). Zoals supra al gesteld, moet er op worden gewezen dat u in 2019 van Venezuela naar Colombia ging 'met slechts vijftig dollar' (CGVS 2, p. 9). Bovendien dient er ook hierbij te worden opgemerkt dat u in de drie jaar dat u in de Dominicaanse Republiek verbleef geen enkele moeite deed om een asielaanvraag in te dienen. Zoals hierboven reeds uitgelegd, kan men verwachten dat indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade heeft, men dit ook doet (cfr. supra). Dat u dan bovendien nog eens terugkeerde naar Venezuela voor meer dan twee maanden, van september 2019 tot november 2019, valt al helemaal niet te rijmen met deze beweerde vrees, te meer omdat u ook nog eens terugkeerde naar het huis van uw familie, vlakbij waar u oom woont. Dat u er geen enkele keer zou zijn buiten gekomen, is geen afdoende uitleg, gezien u ook verklaarde hoe vaak uw oom in de jaren voor u Venezuela verliet bij jullie thuis op bezoek kwam (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 18). Daarbij dient er ook nogmaals op gewezen te worden dat u wachtte met asiel aan te vragen tot 13 juli 2020, terwijl u al op 21 januari 2020 in België aankwam, en dat ook dit uw beweerde vrees onderuit haalt (cfr. supra). Zelfs indien dit misbruik zou plaats gevonden hebben, dan dient er uit het voorgaande toch te worden besloten dat de vrees die u hieraan koppelt niet langer als actueel kan worden beschouwd. Bijgevolg kan ook dit niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade in uw hoofd vast te stellen.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat u vermeldt onterecht ontslagen te zijn van uw werk bij de overheidsbank Banco Bicentenario in 2015. U denkt dat u ontslagen zou zijn omdat u niet deelnam aan politieke bijeenkomsten. U kon hiervoor echter terecht bij de autoriteiten van uw land, en spande hiervoor een rechtszaak aan, die u vervolgens ook won (CGVS 1, p. 10). Bijgevolg kan ook dit niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofd vast te stellen.

Wat betreft uw problemen met uw ex-partner Carlos, dient er op gewezen te worden, dat deze problemen zich afspeelden in België, u hiervoor terecht kon bij de Belgische hulpdiensten, en er ook hierdoor geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan worden vastgesteld (CGVS 1, p. 16-17).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf*

oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Hierbij dient er vooreerst op gewezen te worden dat u geen klare wijn schenkt over uw familiale situatie met uw moeder. Wat wel duidelijk blijkt uit uw verklaringen, is dat u heel uw leven lang in een huis hebt kunnen wonen dat eigendom is van uw familie en waar uw moeder nog steeds woont (CGVS 1, p. 8). Uw moeder ontvangt sinds het overlijden van uw vader ook een pensioen van de overheid (CGVS 1, p. 9). U hebt zelf universitaire studies gevolgd, die u zelf heb kunnen bekostigen, en hebt dit diploma ook behaald. U hebt bovendien vervolgens verschillende jobs kunnen uitoefenen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nooit geld hebt moeten lenen van uw familie of van iemand anders om uw rekeningen te betalen (CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela:**

Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een

situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw vader, tewerkstellingsattesten, diploma's en attesten van de universiteit, de foto's van u en uw huidige partner, de overlijdensakte van uw vader en het Belgisch proces-verbaal over de problemen met uw ex-partner Carlos, hebben louter betrekking op uw identiteit, uw werk, uw scholing, het overlijden van uw vader, uw huidige relatie en de problemen met uw ex-partner Carlos. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

De krantenartikels die u neerlegt hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen, maar verwijzen slechts naar de algemene situatie van LGBTI in Venezuela (CGVS 2, p. 3-4).

Wat betreft de psychologische attesten die u neerlegt, dient erop gewezen te worden dat de verklaringen hierin te lezen vallen, dat u slachtoffer was van ingrijpende gebeurtenissen, homofob geweld en seksueel geweld, van zeer algemene aard zijn (document 4 en 8). Een dergelijk psychologisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert *an sich* niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van zijn seksuele geaardheid. Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

Evenwel, de Raad benadrukt, in navolging van de commissaris-generaal, dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een geponde vrees aannemelijk maken.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele

geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U haalt aan in Venezuela slachtoffer te zijn geworden van discriminatie en pesterijen. Zo beledigden uw klasgenoten u op school, gooiden ze met spullen naar u en duwden ze u van de trap (CGVS 2, p. 19). Op uw werk bij La Piramide was u het slachtoffer van ongewenste intimiteiten van uw collega's wanneer u zich er moest douchen. Ze liepen naakt voorbij u met een harde penis, masturbeerden voor u en raakten u aan (CGVS 2, p. 5). Bij Banco Bicentenario zei uw baas tegen u dat u zich 'normaal' moest gedragen (CGVS 2, p. 6). Uit deze feiten kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat u daadwerkelijk en systematisch gevisieerd en vervolgd werd omwille van uw geaardheid. Deze gebeurtenissen zijn namelijk onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stopte bovendien ook met uw werk bij La Piramide, waarna deze ongewenste intimiteiten van uw collega's ook ophielden (CGVS 2, p. 5-6). Wat betreft de opmerking van uw baas bij Banco Bicentenario kan u bovendien niet zeggen of dat specifiek naar u was gericht of dat het eveneens aan al uw collega's werd gevraagd en u nam dit bovendien ook aan als een algemene regel (CGVS 2, p. 6). Uit deze gebeurtenissen kan dan ook niet worden afgeleid dat u systematisch gevisieerd en vervolgd werd omwille van uw geaardheid, noch blijkt hieruit dat uw problemen in de toekomst een ander, i.e. erger karakter zouden hebben.

Wat betreft de problemen met uw familie, dient er al eerst op gewezen te worden dat de problemen die u kende met uw vader – hij zou u hebben meegenomen naar een bordeel en u gedwongen hebben om seks te hebben met een prostituee, en hij zou u eveneens hebben geslagen toen hij uw geaardheid ontdekte (CGVS 1, p. 14 CGVS 2, p. 16) – niet langer als actueel kunnen worden beschouwd, gezien uw vader overleed in augustus 2019 (CGVS 2, p. 7-8). Verder zijn de verklaringen die u aflegt over de relatie met uw moeder niet coherent, en zelfs ronduit tegenstrijdig. Zo beweert u bij het CGVS dat de band met uw moeder afstandelijk is, ze u niet aanvaardt, en jullie band gewoon neerkomt op goedendag tegen elkaar zeggen (CGVS 1, p. 9). Dit staat lijnrecht tegenover uw eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat uw moeder net de enige is die u steunt in uw situatie (DVZ vragenlijst, punt 5, p. 2). Uw poging tot verschoning, dat u bedoelde dat zij de enige is die op de hoogte is van uw situatie, en uw papa niet omdat hij niet meer leeft maar ze dit niet accepteert (CGVS 2, p. 16), kan niet overtuigen. Te meer omdat ook uit uw Facebookprofiel blijkt dat uw moeder reageert op foto's en berichten die uw post, die toch op zijn minst als liefdevol kunnen worden omschreven (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier).

Daarbij dient ook te worden vastgesteld, dat ondanks de beweerde negatieve reacties u in uw familiale huis bent blijven wonen tot aan uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek, ook al was u meerderjarig (CGVS 1, p. 8). U hebt bovendien nog regelmatig contact met uw moeder vanuit België (CGVS 2, p. 3). Een blik op uw Facebookprofiel doet eveneens ernstige vragen rijzen bij uw bewering dat u met niemand in Venezuela meer contact heeft. Daaruit blijkt namelijk dat heel wat personen uit uw stad en uit uw land van herkomst, reageren op de door u geplaatste foto's en berichten (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit doet vermoeden dat u bij terugkeer over

een groter netwerk beschikt dan u het CGVS voorhoudt, gezien u beweert enkel met uw moeder contact te hebben (CGVS 2, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u uw homoseksualiteit met zekere openlijkheid kon beleven in Venezuela. Zo geeft u aan verschillende relaties te hebben gehad in Venezuela, waren er periodes dat u regelmatig de gay discotheek 'Privilege' bezocht, waar uw toenmalige partner werkte. U bezocht eveneens met uw partner en vrienden toeristische plekken zoals het strand en Colonia Tovar (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 12). U zou hiervoor gebruikt hebben gemaakt van een fictieve relatie met een vriendin van u. Hierbij is het toch wel uiterst vreemd dat, u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert deze fictieve relatie van 2009 tot 2014 gehad te hebben, en u hier toen bovendien om verduidelijking over werd gevraagd wat betreft de jaartallen die u zei (CGVS 1, p. 14-15, p. 20), maar u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud beweert dat dit maar duurde van 2009 tot 2010 (CGVS 2, p. 4). Dat u echter dergelijke verschillende verklaringen aflegt over de periode van deze fictieve relatie - uw eerste verklaring spreekt namelijk over een periode van vijf jaar, terwijl dit tijdens uw tweede interview maar om een periode van ongeveer een jaar gaat – doet toch wel enigszins afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verder kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben op 27 februari 2016. U beweert namelijk die nacht op weg naar huis te zijn geweest met uw beste vriend, Luis Cordero, nadat jullie naar de gay discotheek Roma 21 zijn geweest, gelegen aan de Avenida Bolivar (CGVS 2, p. 11). Uit de informatie waar het CGVS zich op baseert blijkt dat er in deze buurt inderdaad een gay discotheek is, maar dat deze Roma 31 heet, ook in de periode dat u dit incident situeert (de informatie waar het CGVS zich op baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, werpt u op dat u het kent als Roma 21 (CGVS 2, p. 12). Dit kan niet overtuigen. U beweert namelijk ook dat er daar in Maracay slechts één gay bar en één gay discotheek waren (CGVS 2, p. 12).

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder onderuit gehaald door een aantal ongerijmdheden tussen uw klacht en uw verklaringen. Zo is het eerst al opvallend dat ondanks dat uw vriend Luis Cordero eveneens werd aangevallen, zijn volledige gegevens niet te lezen vallen in deze klacht onder de noemer van 'klager, slachtoffer of getuige', noch zou hij zelf een klacht hebben ingediend, terwijl hij er nochtans bij was en net als u dus vier uur lang heeft moeten wachten om klacht te kunnen indienen (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 14). U denkt dat de politie geen twee klachten zou hebben opgenomen, maar gevraagd waarom uw vriend geen eigen klacht indiende, kan u hierop geen concreet antwoord geven (CGVS 2, p. 14).

Daarbij komt ook nog dat u de feiten anders voorstelde in deze klacht dan aan het CGVS. In deze klacht valt namelijk te lezen dat u door de twee mannen die jullie lastigvielen werden achtervolgd, ze u wilden vastpakken en u hen ontweek en **ze hierop u en uw vriend begonnen te slaan, en ze jullie vervolgens op de grond achterlieten**. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u echter dat u wel op de grond zou zijn gevallen, maar dat uw vriend het op een lopen heeft gezet en niet op de grond viel, waarna de twee mannen wegliepen omdat de politie eraan kwam (CGVS 2, p. 13). U legt eveneens een medisch verslag neer dat zou zijn opgesteld de avond van deze aanval. Hierbij dient al eerst te worden opgemerkt dat dit een slecht leesbare kopie betreft. Verder kan hier niet uit worden afgeleid in welke omstandigheden u deze verwondingen heeft opgelopen. Bijgevolg kan dit ook niet dienen als afdoende bewijs van uw problemen.

Het is daarbij ook bevreemdend dat u, ondanks dat de politie initieel uw klacht niet wilde opnemen, u zodanig volhardde in uw wens klacht in te dienen, dat de politie er zelfs mee dreigde om u op te sluiten in de cel, voor u uiteindelijk bij een overste er toch in slaagde klacht in te dienen. Echter, eenmaal u deze klacht hebt ingediend, doet u vervolgens geen enkele moeite meer om nog maar eens een telefoontje te plegen om na te vragen wat de politie nog verder heeft gedaan met deze klacht. U argumenteert dat u wist dat er geen positief resultaat ging komen, dit maakt uw zogenaamde volhardende houding bij het indienen van de klacht echter des te vreemder (CGVS 2, p. 14-15).

Bovendien getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U wachtte nog met Venezuela te verlaten tot 23 september 2016, bijna zeven maanden na het incident van 27 februari 2016. Nochtans verwijst u naar dit incident als een van de directe aanleidingen van uw vertrek uit Venezuela (CGVS 2, p. 6-7). Uw excuus, dat u eerder de middelen niet had om het land te verlaten (CGVS 2, p. 14), kan niet overtuigen. U zou immers in 2019 Venezuela ook slechts met vijftig dollar op zak hebben verlaten (CGVS 2, p. 9). Ondanks dat u op 23 september 2016, reisde naar de Dominicaanse Republiek en hier bijna drie jaar verbleef, tot 2 september 2019, liet u het na om hier een asielaanvraag in te dienen. U verklaart dat het heel moeilijk was, dat u van alles probeerde, en ze u ook vroegen om terug te gaan naar Venezuela om documenten te gaan aanvragen (CGVS 2, p.

7). Dit maakt het echter des te vreemder dat u nooit enige moeite deed om asiel aan te vragen (CGVS 1, p. 12). Dat u dan ook nog eens terugkeerde naar Venezuela, van 2 september 2019 tot 18 november 2019, valt al helemaal niet te rijmen met uw beweerde vrees. U zou zijn teruggekeerd omwille van de dood van uw vader, omdat uw moeder gek werd van het gemis van uw vader (CGVS 2, p. 7-8). Dit doet echter nog verder de wenkbrauwen fronsen over de beweerde moeilijke relatie met uw moeder, bij wie u in deze periode ook in huis verbleef (CGVS 2, p. 8).

Daarbij wachtte u met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, nadat u Venezuela een tweede maal verliet, nog tot 13 juli 2020, terwijl u al op 21 januari 2020 in België aankwam. Uw poging tot verschoning, dat uw partner u mishandelde, u daardoor op straat terecht kwam, u nooit dacht dat u asiel zou aanvragen maar een Venezolaanse vrouw u dan heeft aangemeld voor deze procedure (CGVS 1, p. 15-16), bevestigt enkel dat u initieel internationale bescherming niet noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het wachten met het indienen van uw asielaanvraag, stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en doet vermoeden dat u eerder verblijf op het oog had.

U slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat u louter en alleen omwille van uw seksuele oriëntatie vervolging dient te vrezen in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het leiden van ernstige schade loopt.

Aangaande het seksueel misbruik, waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn tussen uw zesde en uw tiende, dient erop gewezen te worden dat dit niet langer als actueel kan worden beschouwd. U koppelt hier nog de vrees aan dat in geval van terugkeer uw oom nog controle over u zal uitoefenen (CGVS 2, p. 9). Uw houding is echter niet in overeenstemming te brengen met de vrees die u nog steeds beweert te koesteren. Zo dient er ook hier bij opgemerkt te worden dat, ondanks dat het misbruik plaatsvond tussen uw zesde en uw tiende en uw oom vlakbij u woonde, u hier nog bleef wonen tot september 2016 en wachtte ook tot dan om het land te verlaten. U zou eerder niet de financiële middelen hebben gehad om ergens anders te gaan wonen omdat u had gekozen om verder te studeren, noch zou u de middelen hebben gehad om Venezuela al eerder te verlaten (CGVS 2, p. 10). Zoals supra al gesteld, moet er op worden gewezen dat u in 2019 van Venezuela naar Colombia ging 'met slechts vijftig dollar' (CGVS 2, p. 9). Bovendien dient er ook hierbij te worden opgemerkt dat u in de drie jaar dat u in de Dominicaanse Republiek verbleef geen enkele moeite deed om een asielaanvraag in te dienen. Zoals hierboven reeds uitgelegd, kan men verwachten dat indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade heeft, men dit ook doet (cfr. supra). Dat u dan bovendien nog eens terugkeerde naar Venezuela voor meer dan twee maanden, van september 2019 tot november 2019, valt al helemaal niet te rijmen met deze beweerde vrees, te meer omdat u ook nog eens terugkeerde naar het huis van uw familie, vlakbij waar u oom woont. Dat u er geen enkele keer zou zijn buiten gekomen, is geen afdoende uitleg, gezien u ook verklaarde hoe vaak uw oom in de jaren voor u Venezuela verliet bij jullie thuis op bezoek kwam (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 18). Daarbij dient er ook nogmaals op gewezen te worden dat u wachtte met asiel aan te vragen tot 13 juli 2020, terwijl u al op 21 januari 2020 in België aankwam, en dat ook dit uw beweerde vrees onderuit haalt (cfr. supra). Zelfs indien dit misbruik zou plaats gevonden hebben, dan dient er uit het voorgaande toch te worden besloten dat de vrees die u hieraan koppelt niet langer als actueel kan worden beschouwd. Bijgevolg kan ook dit niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade in uw hoofde vast te stellen.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat u vermeldt onterecht ontslagen te zijn van uw werk bij de overheidsbank Banco Bicentenario in 2015. U denkt dat u ontslagen zou zijn omdat u niet deelnam aan politieke bijeenkomsten. U kon hiervoor echter terecht bij de autoriteiten van uw land, en spande hiervoor een rechtszaak aan, die u vervolgens ook won (CGVS 1, p. 10). Bijgevolg kan ook dit niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde vast te stellen.

Wat betreft uw problemen met uw ex-partner Carlos, dient er op gewezen te worden, dat deze problemen zich afspeelden in België, u hiervoor terecht kon bij de Belgische hulpdiensten, en er ook hierdoor geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan worden vastgesteld (CGVS 1, p. 16-17).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te

voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Hierbij dient er vooreerst op gewezen te worden dat u geen klare wijn schenkt over uw familiale situatie met uw moeder. Wat wel duidelijk blijkt uit uw verklaringen, is dat u heel uw leven lang in een huis hebt kunnen wonen dat eigendom is van uw familie en waar uw moeder nog steeds woont (CGVS 1, p. 8). Uw moeder ontvangt sinds het overlijden van uw vader ook een pensioen van de overheid (CGVS 1, p. 9). U hebt zelf universitaire studies gevolgd, die u zelf heb kunnen bekostigen, en hebt dit diploma ook behaald. U hebt bovendien vervolgens verschillende jobs kunnen uitoefenen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nooit geld hebt moeten lenen van uw familie of van iemand anders om uw rekeningen te betalen (CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen

(...) De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw vader, tewerkstellingsattesten, diploma's en attesten van de universiteit, de foto's van u en uw huidige partner, de overlijdensakte van uw vader en het Belgisch proces-verbaal over de problemen met uw ex-partner Carlos, hebben louter betrekking op uw identiteit, uw werk, uw scholing, het overlijden van uw vader, uw huidige relatie en de problemen met uw ex-partner Carlos. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

De krantenartikels die u neerlegt hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen, maar verwijzen slechts naar de algemene situatie van LGBTI in Venezuela (CGVS 2, p. 3-4).

Wat betreft de psychologische attesten die u neerlegt, dient erop gewezen te worden dat de verklaringen hier in te lezen vallen, dat u slachtoffer was van ingrijpende gebeurtenissen, homofoob geweld en seksueel geweld, van zeer algemene aard zijn (document 4 en 8). Een dergelijk psychologisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter herhalen van zijn

eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van bepaalde bevindingen van de commissaris-generaal en de verwijzing naar algemene informatie. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker stelt vervolging te vrezen omwille van zijn seksuele geaardheid en aanvoert regelmatig problemen te hebben gekregen met homofobe personen die hem regelmatig viseerden, te maken kreeg met pesterijen en ongewenste intimiteiten van zijn collega's en leefomgeving, fysiek te zijn aangevallen en uitgescholden, herhaalt hij slechts eerdere verklaringen, doch hiermee plaatst hij de gedane concrete en pertinente vaststellingen desbetreffend niet in een ander daglicht.

Ook het louter verwijzen naar algemene informatie over de levensomstandigheden, werkgelegenheid, en de rechten en veiligheidssituatie van homoseksuelen in Venezuela volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Alles samen genomen, maakt verzoeker bijgevolg niet *in concreto* aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zal terechtkomen in een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn geaardheid niet concreet aannemelijk maakt.

Het geheel van de vaststellingen volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn seksuele geaardheid in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd of bedreigd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c)

van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Het betoog dat uit 's Raad arrest nr. 243 678 zou blijken dat dit politieel en crimineel geweld kan worden aangemerkt als een gewapend conflict mist overigens feitelijke grondslag.

Dit politieel en crimineel geweld moet veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Aragua, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Aragua, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF